

лізувати той або інший вид ризику та досягти оптимального співвідношення між рівнем досягнутого зниження ризику і необхідними для цього додатковими витратами.

Література

1. Донец, Л.И. Экономические риски и методы их измерения [Текст] / Л.И.Донец. — К.: Центр научной литературы, 2006.- 312 с.
2. Дубров А.М. Моделирование рискованных ситуаций в экономике и би знесе/ А.М.Дубров, Б.А.Лагоша, Е.Ю.Хрусталева. — М.: Финансы и статистика, 2005 — 389 с..
3. Лук'янова В. В. Економічний ризик : навчальний посібник для вузів : / Лук'янова, Валентина В'ячеславівна, Головач, Тетяна Валентинівна. — К. : Академвидав, 2007. — 462 с.
4. Ризик у ринковій економіці : Навчальний посібник : / Коллект. автор, Андреева, Тетяна Євгеніївна, Петровська, Тетяна Ериківна, Гур'янов, Антон Борисович, Олійник, Роман Петрович, Бутенко, Олена Петрівна. — Х. : Бурун Книга, 2005. — 127 с.
5. Фінансове планування і управління на підприємствах : Навчальний посібник : / Коллект. автор, Семенов А.Г., Бугай В.С., Семенов А.Г., Бугай А.В. — К. : Центр учбової літератури, 2007. — 432 с.
6. Шегда А.В. Ризики в підприємстві: оцінювання та управління: навчальний посібник/ А.В.Шегда, М.В.Голованенко. — К.: Знання, 2008.-271 с.
7. Шелудько В.М. Фінансовий менеджмент. — К.: Знання, 2006. — 439 с.

УДК 338

ІННОВАЦІЙНЕ ПІДПРИЄМСТВО, ЯК ФАКТОР КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ

Тринєєва Е.Г.

У статті визначено взаємозв'язок між інноваційним розвитком підприємства та його впливом на конкурентоспроможність регіону. На основі проведеного дослідження розроблено ряд рекомендацій, що мають позитивно вплинути на конкурентоспроможність як у регіональному розрізі, так і країни в цілому.

The article outlines the relationship between the development of innovative enterprise and its impact on the competitiveness of the region. Based on the study developed a set of recommendations that have a positive impact on competitiveness in the regional context and country.

Постановка проблеми. Сьогодні, питання пов'язані з переходом вітчизняної економіки на шлях розвитку з метою підвищення її конкурентоспроможності набувають все більшої актуальності. Підвищення конкурентоспроможності української економіки невід'ємно пов'язано, зокрема із збільшенням доданої вартості, підвищенням ефективності і продуктивністю виробництва.

Виклад основного матеріалу. Відомо, що конкурентоспроможність країни в цілому складається з конкурентоспроможності регіонів.

Конкурентоспроможність регіону (за Портером) це продуктивність використання регіональних ресурсів, в першу чергу робочої сили і капіталу, у порівнянні з іншими регіонами, яка сумується в валовому регіональному продукті (ВРП) на душу населення (і / або одного працюючого), а також виражається іншими показниками [3]

Часто, в літературі терміни «фактор» і «джерело» ототожнюють. Але, на нашу думку, існує суттєва розбіжність у цих поняттях. Джерело — це ресурси, тобто потенціал, а фактор — це сукупність благ, які впливають на перетворення потенціалу, в конкретні переваги.

У відповідності до інноваційного підходу, конкурентоспроможність регіону пов'язують з наявністю інноваційної системи. При її наявності підприємство має конкурентні переваги порівняно з іншими за рахунок створення і введення інноваційних розробок. Поряд з інноваційною системою, пліч-о-пліч крокує інвестиційна система. Наявність такої системи забезпечить постійний притік капіталовкладень, до речі, саме в інноваційній галузі економіки. Також, до факторів конкурентоспроможності регіону можна відне-

сти: ефективну співпрацю представників приватного та державного бізнесу, позитивний імідж регіону, політичну стабільність, тощо.

Одною з причин нинішньої низької конкурентоспроможності країни в цілому, є відсутність законодавчої, нормативно-правової та ресурсної бази, відповідних суспільних установ, що безпосередньо забезпечують та контролюють рівень конкурентоспроможності, також немає системи підтримки експорту.

Україна не має власних коштів, достатніх для переведення на інноваційний шлях економіки країни. Як бачимо, спроби залучення іноземних інвестицій є марними, і головною формою залучення інвестицій є кредити, а їх ефективність у порівнянні з інвестиціями є меншою.

Для підвищення конкурентоспроможності регіону, першочергово, необхідно перевести виробництво, на систему господарювання, яка забезпечить постійне впровадження новітніх наукових досліджень [1]. На жаль, на даному етапі така програма неможлива для нашої країни, тому необхідні окремі регіональні програми, які забезпечать плавний перехід до інноваційної стратегії.

Як свідчить досвід іноземних компаній, мале підприємництво в інноваційній сфері-найбільша кількісна та динамічна структура інноваційного потенціалу промислово розвинутих країн.

До сильних сторін, малих інноваційних підприємств, можна віднести: оперативне прийняття управлінських рішень, відсутність бюрократичних процедур, висока мотивація засновників та керівників. Але виникають і труднощі: обмеження зовнішнього фінансування, недолік коштів, майже повна відсутність підтримки з боку державних установ, дорожня нововведень, низький інноваційний потенціал підприємства, не поінформованість стосовно нововведень, ринків збуту, відтік кваліфікованих працівників.

Виходячи з вищесказаного, малий бізнес зацікавлений в повній комерціалізації «інноваційних питань».

Великі підприємства різняться повільним реагуванням і комерційно вигідним впровадженням нових ідей в ринковий продукт. На відміну від малих підприємств, великі мають фінансову можливість освоєння інновацій, використовуючи ефект масштабу освоюють нові технології.

На жаль, організаційна система вітчизняних виробників не відповідає вимогам інноваційних систем. Підприємствам необхідно швидко реагувати на зміни в попиті, бути орієнтованими на випередження побажань покупців.

Для створення конкурентоспроможного підприємства необхідно використовувати цілий комплекс заходів, як на зовнішньому, так і на внутрішньому ринках:

1. Переорієнтувати виробництво на експорт промислово-сировинної продукції на товари з високотехнологічними та наукоємними показниками шляхом регуляції митних тарифів, акцизних зборів, корегування розміру податків в залежності від якості товару.
2. Створити систему фінансових органів, що будуть страхувати та кредитувати вітчизняних підприємців-експортерів.
3. Забезпечувати функціонування організаційно-економічного механізму регулювання інноваційного розвитку, шляхом регулювання інноваційної діяльності на державному рівні.
4. Виділяти кошти та сприяти проведенню науково-дослідних досліджень, спрямованих на вирішення вже існуючих проблем, вдосконалених технологій.
5. Забезпечувати постійне підвищення рівня кваліфікації персоналу.
6. Подальше удосконалення законодавчої та регуляторної політики стосовно підвищення діяльності малих і середніх підприємств.

Література

1. Антонюк Л. Л., Поручник А. М. Стратегії фінансування інноваційної діяльності в Україні // Стратегії економічного розвитку в умовах глобалізації. — К.: КНЕУ, 2001.
2. Мельников О.Н., Шувалов В.Н. Инновационная активность как фактор повышения конкурентоспособности предприятия // Российское предпринимательство. — 2005. — №9
3. Портер М.Э. Конкуренция / Пер. с англ. — М.: Издательский дом «Вильямс», 2000. — С. 495
4. Чалдаева Л.А. Финансово-экономические источники развития инновационной экономики // Финансы и кредит. — 2007. — №6 (288)